

Măiestria ca artă

Un aspect al pregătirii studenților de la Actorie lasă tot mai mult de dorit: tehnica la nivel corporal. Pe scenă, o mare parte dintre ei au mersul defectuos, nu știu să-și țină mâinile, se mișcă în mod vizibil cu greutate. Alteori, firescul este vecin cu grosolănia, iar lipsa de grație și de suplețe se accentuează prin nenumărate gesturi inutile care dau impresia de agitație perpetuă, obositoare la privit.

Miriam Răducanu, profesoară la Catedra de Improvizatie și Mișcare Scenică din cadrul Universității Ecologice, a avut inițiativa de a aduna într-un spectacol exercițiile fizice de la clasă. Producția, regizată de Răzvan Ionescu, îi arată pe viitorii actori plini de însuflețire în a dovedi că temele “de măiestrie” ale unui simplu curs se pot transforma în *numere* în care “măiestria” e artă,

nu doar întreținere a meșteșugului. Cu această ocazie, am remarcat cât de importantă e – în ceea ce-i privește pe niște tineri în formare – mâna unui profesionist. Din păcate, nu-i putem nominaliza – deși unii studenți au ieșit în evidență prin forța de a transmite stări intermediare, în absența cuvântului, de mimică și gesturi –, singura sursă de informație în acest sens, invitația-program, nu i-a individualizat potrivit cu rolurile.

Spectacolul – format din bucăți având fiecare propriul fir epic și urmărind altă finalitate tehnică – s-a desfășurat fără decor pe scena Teatrului Foarte Mic, scenă careia i-au dat viață costumele și muzica excelent aleasă, atât de tentantă încât ea însăși naște mișcarea. Coerența mișcării este desăvârșită. Se studiază relația dintre partenerii de scenă și dintre aceștia și obiecte (în *Neliniști* și *La Parada*, actorii

invadează scena, se caută reciproc, se lovesc unii de alții, își comunică stări). Scopul posibil: obținerea siguranței în stăpânirea spațiului de joc. Ea vine din perfecta mobilitate a trupului, care exprimă cu precizie ceea ce actorul dorește, permițându-i să nu-și simtă corpul ca pe o anexă de prisos, incontrollabilă, imprevizibilă, jenantă. În plus, se cercetează teatralitatea mișcării, fie că ea e executată spre a ajuta “povestea”, fie că e ruptă dintr-un dans cu regulile lui fixe (se utilizează ritmuri diverse, de la vals la dansul popular). La cele de mai sus se adaugă bucuria viitorilor actori de a descoperi în ei, indiferent de uriașul efort fizic, aceste disponibilități, conducând la un spectacol dinamic și condensat, agreabil nu doar pentru prieteni, colegi și profesori, ci și pentru publicul obișnuit.

Mirona Hărăbor

